वस्वन्नꣳ ह्येषां तद्यदेष एताꣳ रात्रिमिहामा वसति तस्मादमावास्या नाम ॥५॥ तं गोभिरनुविष्ठाप्य समभरन् । यदोषधीराश्नंस्तदोषधिभ्यो यदपोऽपिबंस्तदद्भ्यस्त-मेवꣳ संभृत्यातच्य तीव्रीकृत्य तमस्मै प्रायच्छन् ॥६॥ सोऽब्रवीत् । धिनोत्येव मे-दं नेव तु मयि श्रयते यथेद मयि श्रयति तथोपजानीतेति तꣳ श्रुतिनैवाश्रयन् ॥७॥ तद्धाऽएतत् । समानमिव सत्पय एव सदिन्द्रस्यैव सत्तत्पुनर्नानिवाचक्षते यदब्रवीद्धिनोति मेति तस्माद्ध्यथ यदेनꣳ श्रुतिनैवाश्रयंस्तस्माद्भूतꣳ ॥८॥ स य-थाꣳशुराप्यायित । एवमाप्यायताप पाप्मानꣳ हरिमाणमहतेष उऽआमावास्यस्य बन्धुः स यो ह्येवं विद्वान्संनयत्येवꣳ ह्येव प्रजया पशुभिराप्यायतेऽप पाप्मानꣳ हते तस्माद्वै संनयेत् ॥९॥ तदाहुः । नासोमयाजी संनयेत्सोमाहुतिर्वाऽएषा सा-नवरुद्धासोमयाजिनस्तस्मान्नासोमयाजी संनयेदिति ॥१०॥ तदु समेव नयेत् । न-न्वत्रान्तरेण शुश्रुम सोमेन नु मा याजयताथ मऽएतदाप्यायनꣳ संभरिष्यथेत्यब्र-वीदिति न वै मेदं धिनोति यन्मा धिनवत्तन्मे कुरुतेति तस्माऽएतदाप्यायनꣳ स-मभरंस्तस्मादप्यसोमयाजी समेव नयेत् ॥११॥ वार्त्रघ्नं वै पौर्णमासम् । इन्द्रो ह्ये-तेन वृत्रमहन्नथैतदेव वृत्रहत्यं यदामावास्यं वृत्रꣳ ह्यस्माऽएतज्जघ्नुषऽआप्यायन-मकुर्वन् ॥१२॥ तद्धाऽएतदेव वार्त्रघ्नम् । यत्पौर्णमासमथैष एव वृत्रो यच्चन्द्रमाः स यत्रैष एताꣳ रात्रिं न पुरस्तान्न पश्चाद्ददृशे तदेनमेतेन सर्वꣳ हन्ति नास्य किं चन परिशिनष्टि सर्वꣳ ह वै पाप्मानꣳ हन्ति न पाप्मनः किं चन परिशिनष्टि य एवमेतद्वेद ॥१३॥ तद्धैके । दृष्ट्वोपवसन्ति श्वो नोदेतेत्यदो ह्येव देवानामवि-क्षीणमन्नं भवत्यथैभ्यो वयमित उपप्रदास्याम इति तद्धि समृद्धं यदक्षीणऽएव पूर्व-स्मिन्नन्नेऽथापरमन्नमागच्छति स ह बह्वन्न एव भवत्यसोमयाजी तु क्षीरयाज्यदो ह्येव सोमो राजा भवति ॥१४॥ अथ यथैव पुरा । केवलीरोषधीरश्नन्ति केवलीरपः पिबन्ति ताः केवलमेव पयो दुह्रऽएवं तदेष वै सोमो राजा देवानामन्नं यच्चन्द्र-